

ASPECTE CONTRADICTORII ÎN FOTBALUL BĂNĂȚEAN

Regiune în care fotbalul se află, după o venerabilă tradiție, „la el acasă”, Banatul numără peste 10.000 de fotbaliști și aproape 300 de echipe.

Activitatea febrilă în marea masă a echipelor regiunii este motorul care, livrând mereu „materie primă” de valoare fotbalului de performanță din Banat, îl ajută să progreseze continuu.

Din păcate însă, pe filieră, atât în munca cu echipele mari cât și cea cu echipele mici, există alături de laudabile fapte pozitive și minuscule regretabile.

Cele două aspecte sînt surprinse și în pagina de față.

SECRETELE PRODUCTIVITĂȚII „PEPINIEREI” ARĂDENE

„O cameră de 3x5 m. într-un colț, un banc de cismărie. De-a lungul pereților rafturi pline cu echipament. Curățenie și ordine perfectă. Mă aflu în magazia Centrului de copii și juniori — U.T.A. Încep un inventar... din ochi. „Pe față” — magazionerul întinde preocuparea mea și începe să-și prezinte „marfa”. „Aici avem 40 (!) de garnituri de tricouri, chiloși, jambiere. (Imi notez: 40 x 15 garnituri). Dincolo, am peste 100 de perechi de ghete, numere mijlocii, numere mici, de toate felurile. Aici am tenisi: 300 de perechi. Acolo, după cum vedeți, sînt treningurile: exact 100. Avem și 106 mingi...” Și vocea interlocutorului meu înșiră, gospodărește, restul reperelor mai mici. Nu-l mai aud însă. Nu-l mai aud pentru că, din spate, îmi vine o frîntură de frază rostită de Petschovski — primul maestru emerit din fotbalul românesc — care-mi „brăzdează” atenția și-mi mută gândurile. „Cînd te gîndești la mingile noastre de cîrpă cu „envelopele” lor petice!” Mă întorc și-l văd pe Mercea, coechipierul lui „Peci” de altădată, zîmbindu-i în loc de răspuns. Un zîmbet care se vrea degajat și tocmăi de aceea nu maschează o undă de nostalgie.

Retineți. În afara excelentei înzestrări materiale a centrului, numele celor care asigură pregătirea celor mai tinere talente arădene: Petschovski, Farmati, Mercea, Dan, Călinescu. Și faceți prima asociere imaginativă care vă vine în minte: Petschovski „prelîndu-i” unui copil elementele loviturii libere prelinsă peste zid și înfiptă sub bară, Mercea învălînd pe un altul cum se dă o pasă „curată”, precisă, sau Farmati explicînd tainele acroajului ca și virtuțile pazei lungi a fundasului în declanșarea contraatacului.

Vei ajunge la o singură concluzie: este absolut firesc — în aceste condiții, cu asemenea dascăli, — ca tradiția de elită a fotbalului arădean să se „lege” continuu!

Și faptele confirmă: Ion Vasile, Coman, Pantea, Gaboras etc. s-au ridicat la Arad. Din ultima promoție, Axente, Schiopu, Domide, iată doar trei nume din cele care se afirmă în ultima vreme. O constatare generală: se remarcă la toți „producții” arădeni o gîsfire a tehnicii pe care sîntem obligați să o conexăm la „prelegerile” lui Petschovski și Mercea.

Și totuși, talentații juniori arădeni apar cu multă greutate în prima echipă a orașului, U.T.A.

ÎȚI MAI ADUCI AMINTE TOVARĂSE DUMITRESCU?

Era în prețuia (de fapt prenoaptea) ultimului meci din campionatul trecut, U.T.A. — Rapid. Deși se juca la Arad, meciul era foarte greu (bucureștenii erau în formă) în același timp decisiv pentru U.T.A. În ipoteza că Rapidul ar fi învins, iar la Oradea, Crisul cîștiga meciul cu Steagul roșu, echipa arădeană retrograda.

Îți amintești? Te-am întîlnit, tovarăse Dumitrescu, în așulul aceluia meci. Era aproape de miezul nopții, te plimbai pe străzi și nu-ți găseai liniștea. Rezultatele muncii de un an de zile depindeau doar de cele 90 de minute de joc de a doua zi. Erai foarte îngrijorat. Totul atîrna de un fir de păr. „Astia sînt jucătorii mei — mi-ai spus atunci — ce să le fac? Eu nu pot juca în locul lor!” Din fericire a ieșit bine. U.T.A. a învins Rapidul și a rămas în categoria

A. Mă întreb însă ce-ai învățat, tovarăse Dumitrescu, din examenul acelei serii? Mă refer la sensul vorbelor de atunci: „Astia sînt jucătorii mei”.

A început un nou campionat. În primele etape ai folosit și cîțiva jucători tineri: Secășan, Domide, Mot. I-ai abandonat însă foarte repede (pe Secășan, de exemplu, doar după un singur joc în care a corespuns). De ce?

În ultimele trei etape, în lipsa unei extreme dreptăți „de meserie” și pentru că lui Igna nu-i convine acest post, l-ai introdus FORTUIT pe tînărul Schiopu, despre care Iosif Petschovski spunea că este un half de un rar talent. „Experiența a fost fericită. La Făgăraș, Schiopu, unul din cei mai buni jucători de pe teren, a înscris golul victoriei U.T.A.-ei; în meciul cu Politehnica, a fost cel mai bun din 22 și a înscris 2 goluri, iar la Pitești tot el a înscris golul echipei arădene. Ce demonstrează acest lucru? Că promovarea acestui tînăr jucător a avut efecte cît se poate de pozitive. De ce a trebuit însă ca acest real talent să beneficieze de un concurs de întîmplări și să nu fie promovat DE DREPT, cu curaj și cu răspundere? Cînd încă o dată numele lui Domide, Mot, Secășan, Petschovski III (fost la Vagonul, unul din golgeterii seriei a II-a a categoriei B, acum „dispărut din fotbal” de cînd se află la U.T.A.) ca și al trioului Cucu, Sima, Binder — trei autentice speranțe — pe care-i aveți în pepiniera centrului de juniori, vreau să vă amintesc, tovarăse Dumitrescu, că întotdeauna pașii înaintea ai U.T.A.-ei au fost legați de apariția în echipă a „noi talente de pe Mureș” pe care, de regulă, publicul din țara noastră i-a adoptat călduros.

O ECHIPĂ... PHOENIX

În 1956 a căzut în categoria „B”. În 1965 a retrogradat în „C”. Multi erau cei care considerau că C.F.R. Timișoara, căci despre această echipă este vorba, nu se va opri în vertiginoasa sa alunecare pe tobogan „cît îi hăul” și că de această echipă se va alege „praful și pulberea”.

Trebuie să recunoaștem, premise pentru acest trist viitor existau destule; echipa era alcătuită din jucători „sătui” de fotbal, aflați la apusul carierei lor sportive, atmosfera din echipă era cu totul necorespunzătoare, conducerea clubului nu se interesa de soarta ei iar spectatori o părăsiseră.

Dintr-o echipă de renume, C.F.R. Timișoara mai rămăsese cu... numele.

Iată însă că acum doi ani a ajuns antrenor la această formație Nicolae Godeanu, un tînăr I.C.F.-ist. Deși știm că nu e bine să „arunci” meritele doar pe capul unui singur om, pentru că acțiunile „de nădejde sînt îndeobște creație colectivă, vom remarca laudabila activitate a acestui tînăr antrenor. Luptîndu-se cu inerția, cu indolența în fața involuției acestei echipe, Nicolae Godeanu a fost primul pion în frontul redresării ei. Cu timpul, în jurul lui s-a format un nucleu și nucleul a învins.

Promovînd tineri talenți, dorind de afirmare, de care Timișoara n-a dus și nu duce lipsă, mîncînd din răspuțuri, crescînd — ANTRENOR ȘI ECHIPA — DIN MERS, Nicolae Godeanu și C.F.R. Timișoara au avut un prim succes. Echipa a repromovat în B. Fără „nume”, cu tineri ca Seceleanu, Lungu, Bungău, Covaci, Cristea, Munteanu, de care nimeni nu auzise nimic.

S-a atins „plafonul”? Nu. Solidarizați printr-o mare dragoste

pentru fotbal, printr-o muncă exemplară „cei de la C.F.R.” confirmă și „urcă” mereu. Jucînd în categoria B, C.F.R. Timișoara a reușit un 0-0 la Oradea, în fața Crisului (care cu 3 zile înainte într-o situație delicată și nu dau încă randamentul de care au dovedit că sînt capabili, „bătrînii”, deși au tras „spuza pe turta lor”, au arătat în joc cît pot, dar și cît nu pot, iar echipa, minată de contradicții, în loc să aibă un drum ascendent a descris o sinusoidă a mediocrității.

Efecte speciale, în urma succeselor, în mentalitatea jucătorilor sau a antrenorului?

„Nici vorbă — mi-a spus Nicolae Godeanu. Sîm în banca noastră, muncim și mergem înainte!” Iată scurta istorie a unei echipe pierdute, renăscută din propria cenușă și care își croiește un drum drept și sigur în fotbalul nostru.

CONFLICTUL „NOU-VECHI” SAU „TINERII” CU „BĂTRÎNII” — PRIMA PROBLEMĂ A POLITEHNICII TIMIȘOARA

Scăpată ca prin urechile acului de retrogradare, „Poli” a început noul an în condiții deosebite. Este vorba în primul rînd de antrenorul echipei. Lipsită de antrenor principal — Ion Ionescu, „secundul”, a fost promovat „prim” urmînd listele celor 6 schimbări de antrenori în doi ani — 1962-1964 (Gain, Reuter, C. Braun-Bogdan, Reuter, Bindea, Colea Vilcov) și celor două schimbări din ultimul an (Voroncovski, Bindea).

La inițiativa noului antrenor, cu o frumoasă experiență în munca cu tineretul, în echipă au fost promovați o serie de juniori talentați — Bodrojan, Rotaru, Popanică, Hodrea, Roman, — care, alături de tinerii cuprinși cu un an în urmă în lotul Politehnicii, (Grizea, Regep, Petrovici, Loncer), au dat echipei timișorene o nouă configurație și un nou suflu.

Bazîndu-și jocul mai ales pe elan, pe putere de luptă, pe dorința de afirmare a noulor promovați, Politehnica s-a anunțat din prima etapă ca o echipă care va juca — CU O ALTĂ DISTRIBUTIE — ALT ROL în acest campionat.

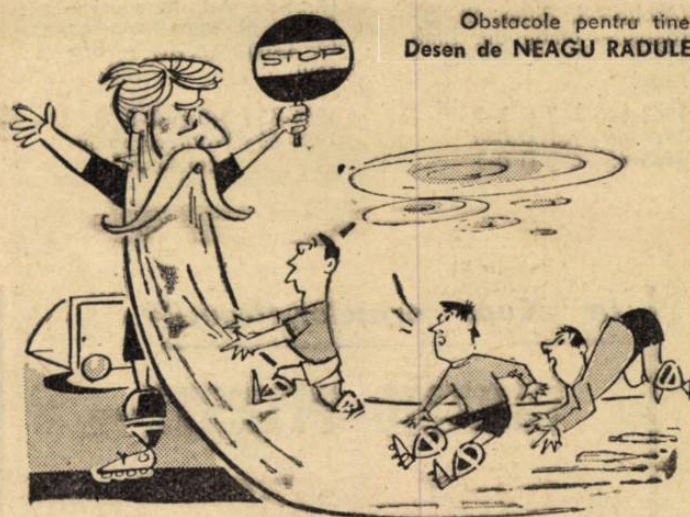
Departate de a fi hazardate, promovările tineretului (care, în parte, s-au confirmat; vezi: Popanică, Rotaru, Bodrojan), au reprezentat nu numai un act de curaj, ci și unul de gîndire. Armonizate cu experiența „bătrînilor” Lereter, Mihăilă, Surdan etc. ele trebuiau să dea randamentul scontat. N-a fost așa. De ce? Pentru că unii jucători „bătrîni”, vîzîndu-și locurile în pericol, au „luat atitudine”, indirect ca și pe față, împotriva „noului val”. Regretabil este însă faptul că reacția lor a găsit ecou și la o parte din conducerea clubului.

Mîștură, bunăoară, jucător care în acest campionat a luat notele 6, 5, 5, 5, 4, 3, 4, 5, 5, 4, a rămas senator de drept în echipă deși prin jocul său zădărnicește de cele mai multe ori eforturile colegilor săi. Deși nu este om în Timișoara care să nu vadă că „Mitu” n-are ce căuta la această oră în formație, el este menținut în „11”-le de bază. O atitudine greșită a avut Lereter, decanul de vîrstă al echipei. Cel mai respectat jucător de la „Poli”, în loc să fie un conducător pentru tinerii jucători (pe care să-i ajute, cărora să le împărtășească din cunoștințele sale) le-a întors spatele, situîndu-se pe poziția de „forță” a „bătrînilor”. (O excepție — Surdan — un bun coleg de

echipă și despre care toți au numai cuvinte frumoase de spus). Sintetizînd, trebuie remarcat faptul că din neprincipială dispută „tineri-bătrîni”, a avut de pierdut toată lumea: tinerii au în echipă o situație delicată și nu dau încă randamentul de care au dovedit că sînt capabili, „bătrînii”, deși au tras „spuza pe turta lor”, au arătat în joc cît pot, dar și cît nu pot, iar echipa, minată de contradicții, în loc să aibă un drum ascendent a descris o sinusoidă a mediocrității.

Credem că drumul ales la începutul acestui campionat de FOTBAL antrenor principal Ion Ionescu (azi secund, antrenor principal — al 4-lea în acest an — devenind Reuter) a fost și este cel bun. Rămîne ca cei care au în mînă destinele acestei echipe să aleagă calea pe care o au de urmat. Ei decid, ei vor culege și roadele.

Judecînd după „aparențe” pasionatul public din orașul de pe malul Begăi — recunoscut pentru competența sa — încearcă în ultima vreme un „reflux” de simpatie pentru Politehnica. În 6 meciuri jucate acasă (pînă la meciul cu Rapid) doar 40.000 de spectatori au venit să-și vadă echipa în campionat. Raportați acest număr la capacitatea stadionului — 30.000 de locuri — și la populația

de peste 200.000 de locuitori a orașului. Ce părere aveți, ce concluzii se desprind de aici?

„CURIOSITĂȚILE”

UNEI COMISII REGIONALE

Alcătuită din 19 activiști voluntari, oameni cu respectabile funcții în instituțiile și întreprinderile timișorene, comisia regională de fotbal Banat este animată — credem — de cel mai nobil interes pentru activitatea fotbalistică din regiune.

Din nefericire pentru membrii comisiei, ca și pentru activitatea fotbalistică regională, legătura dintre comisie și regiune are un caracter simbolic-administrativ. Delegări de arbitri, soluționări de litigii, o ședință de lucru o dată la două săptămîni — marți de la 5 la 7 — iată, „în mare”, activitatea acestei comisii. Legătura cu terenul, cu echipele de fotbal din regiune, cu problemele lor, adică ceea ce ar trebui să însemne conșințat la o „firmă” intitulată „co-

misie regională”, nu există însă pentru un motiv pe care chiar dacă-l înțelegem nu putem să-l acceptăm. Lucrînd fiecare în serviciile lor, membrii comisiei nu se pot deplasa în regiune în timpul săptămînii, iar duminică n-o fac pentru că „deh, o duminică avem și noi — ne spunea I. Eibenschutz, președintele sub-comisiei de juniori — și în deplasare de multe ori nu putem înfrîni nici măcar cele 12 ore necesare diurnei”.

În aceste condiții, îndrumarea directă a echipelor din regiune NU EXISTĂ. Cum, de asemenea, nu poate fi vorba de o acțiune de depistare a elementelor talentate pe care n-are cine să le remarce.

Un alt aspect, nu mai puțin bizar, ni se pare a fi următorul: pe lîngă cei 19 activiști voluntari care fac parte din comisia regională există un metodist delegat de U.C.F.S. — Walter Klein. Cum însă respectivul tovarăș îndrumă și răspunde de nu mai puțin de 5 discipline — baschet, handbal, volei, popice și fotbal — aportul său în această ultimă direcție este cîtul acestei împărțiri la 5, evident cu totul insuficient.

Ne întrebăm, ce părere au despre această situație organele U.C.F.S. ale regiunii Banat?

AU FOST UITAȚI COPILII TIMIȘOAREI?

Oricîte explicații s-ar da faptului, inexistența unui centru de copii și juniori în capitala Banatului este de natură să îngrijoreze pe iubitorii fotbalului din țara noastră în general și pe cei din „patria lui Bindea”, în special.

Cum tradiția de aur a fotbalului bănățean ne impune la orice evocare un respect vecin cu... pioșenia, a nu te îngriji de urmașii de azi ai „chinezistilor” și „ripensistilor” ni se pare a fi o gravă greșală față de ceea ce are mai de preț fotbalul nostru. (Propunerea Federației de Fotbal de a organiza un centru de copii și juniori la Timișoara, localnicii în drept au respins-o ca neexistînd condiții!).

Obstacole pentru tineret
Desen de NEAGU RADULESCU

Deși există o „însulă” a fotbalului copiilor, la Progresul, unde fostul internațional Nicolae Covaci și antrenorul Lipoczi fac „ce pot” cu cîteva zeci de copii, față de marea masă de tinere talente care există în Timișoara, munca dusă pe terenul cartierului Fabric are semnificația și dimensiunile unui simbol.

Adăugînd că la Progresul există excepționale premise materiale pentru organizarea unui centru demn de orașul Timișoara: aici ființează două terenuri și există spațiu pentru amenajarea a încă trei terenuri de fotbal — ne întrebăm ce mai așteaptă cei care se ocupă de destinele fotbalului din localitate. Au nevoie de antrenori? Păi cîte orașe din Europa au la îndemînă o asemenea pleiadă de foste „stele” fotbalistice ca Bindea, Bürger, Sepi, Zombori, Covaci, Pavlovici, Gain, Beke, Schwartz etc., o adevărată „academie de fotbal”, gata oricînd să-și mai slujească marca pasiune.

ÎN LOC DE CONCLUZII:

După cum se vede, Banatul a rămas aceeași cîmpie fertilă a fotbalului românesc. Din păcate însă, roadele ei nu sînt de natură să mulțumească. Față de „materie primă” — număr de jucători tineri talentați, condiții materiale existente — rezultatele, calitative și cantitative, sînt necorespunzătoare.

Față de tradiționala ambiție regională, exprimată altă de plustie în dictonul „Banatu-i fruncea”, fotbalul reprezintă o excepție. De ce oare?

Marius POPESCU